

ЗУСТРІЧ ДО ДНЯ ПАРТИЗАНСЬКОЇ СЛАВИ

До подій, які нині відбуваються на Донбасі, мало хто залишився байдужим. Допомогати нашій армії для кожного – справа совісті і честі. Молоді і зовсім юні, працюючі і пенсіонери намагаються зробити свій посильний внесок. Отож і наші академісти клубу «Журавка» долучилися до цієї нагальної і такої необхідної справи. Зібрані кошти ми передавали волонтерам.

Марія Постовева

А Ольга Наумівна Горбань передала відразу 1000 грн. зі своєї пенсії на потреби армії. Кому, як не їй, знати, що таке війна і яке горе вона несе?! Адже, маючи всього 10 років від народження, була не просто свідком, але й учасником боротьби проти німецьких загарбників.

Село Петрівку Малоодівського (Прилуцького) району Чернігівської області неодноразово згадає командир партизанського з'єднання Федоров у своїй книзі «Підпільний обком діє». У селі Петрівку Малоодівського району Чернігівської області неодноразово згадає командир партизанського з'єднання Федоров у своїй книзі «Підпільний обком діє». У селі Петрівку Малоодівського району Чернігівської області неодноразово згадає командир партизанського з'єднання Федоров у своїй книзі «Підпільний обком діє».

Допомагали партизанам і її сестри: Клава (1920 р. н.) і Майя (1926 р. н.). Дівчат часто посилали в розвідку на за-

лізничні станції в села Яхнівка і Галка. Олечку брали з собою для конспірації. Інформацію передавали через партизан у центр. А потому бачили, як наші бомбили ті станції. Милувалися загравами і раділи своєму маленькому внеску в майбутню велику перемогу. А ще передавали завдання партизанського загону підпільникам у сусідні села. В посвідченні учасника бойових дій значиться: Горбань Ольга Наумівна з серпня 1942 р. до 1943 р. - учасниця партизанського руху і підпільних організацій.

Вручаючи кошти волонтерам, Ольга Наумівна сказала: «Я б усе віддала, аби знала, що потрібно для того, щоб НІКОЛИ-НІКОЛИ у світі не було війни.

Про цю мудру, людяну, непосидючу жінку і сьогодні є що розповісти. Активна громадянська позиція веде Ольгу Наумівну до людей. Вона має що сказати і добре вмє це робити, тому її часто запрошують на різні зустрічі. Золоті руки майстрині багатьох порадували чудовими в'язаними речами. А ще вона дуже любить пісню! Багато років співає в жіночому вокальному ансамблі «Спадщина». Прекрасно де-

Куратор клубу «Журавка» Андрій Степура вітає Ольгу Наумівну з Днем партизанської слави

кламує і знає безліч віршів і гуморесок напам'ять. «Старість її вдома не застане», - ці слова про Ольгу Наумівну Горбань!

Днями ми вітали її (старійшину нашого клубу!) з Днем партизанської слави. З цікавістю слухали розповідь про всі тяготи воєнного і повоєнного дитинства, про непростий життєвий шлях. Прийшов привітати легендарну партизанку наш куратор Андрій

Миколайович Степура. Були квіти й подарунки. У виконанні ансамблю «Спадщина» прозвучали декілька пісень про партизанську славу тієї війни.

Найщиріші, найтепліші слова вдячності і шани Вам, Ольго Наумівно! Здоров'я Вам міцного, радуйте нас ще довго-довго. Низький доземний уклін Вам і всім ветеранам. А нам - Миру, щоб ніколи не гинули наші діти!

АЛІНА ДЕМЧЕНКО: «МИ ЖИЛИ... У ЩАСТІ»

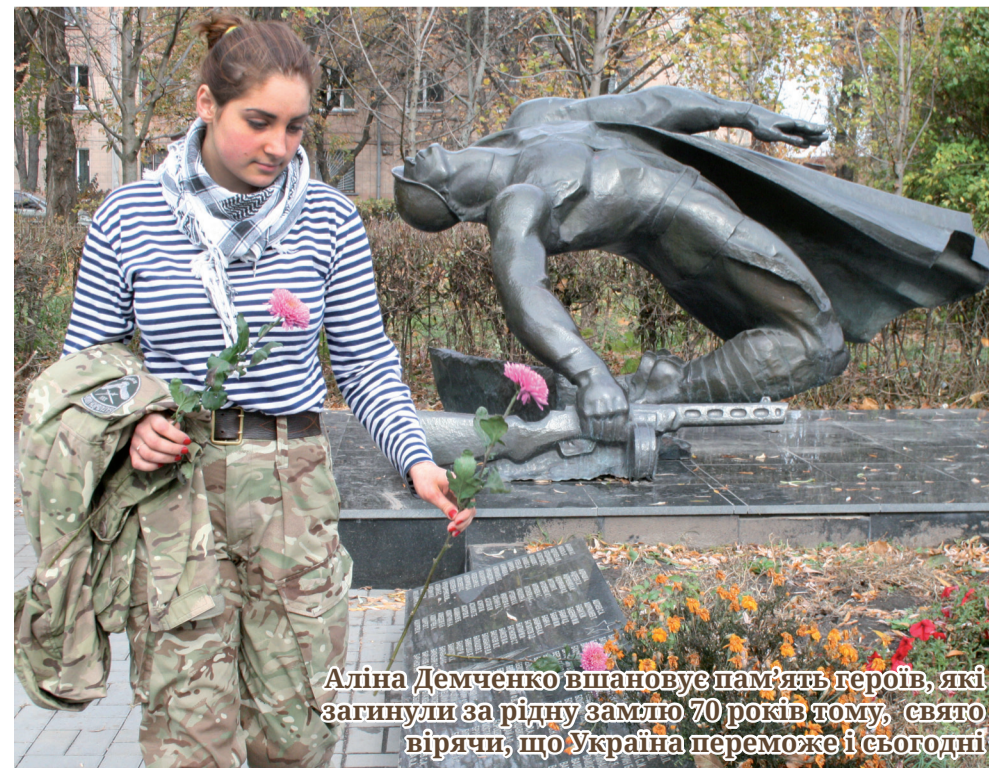
Їй - 18 років. Випускниця Білоцерківської школи №1. Активна учасниця Майдану і звіти, полишивши навчання в театральному вузі, - прямісінько в зону АТО! Тепер вона - стрілець, оператор-навідник БМП.

Тетяна Однорог

... Я навчалася в театральному коледжі. Спочатку, чесно кажучи, не дуже цікавив Майдан. Побили студентів, закінчилася осінь, почалися перші грудневі дні... Ну а потім, у січні, поїхала у центр Києва 19-го числа, купалась у крижаній воді на Грушевського - і там залишилась. Уже не поверталася ні до коледжу, ні на квартиру. Я вважала це обов'язком кожного українця. Говорили, що на Майдані (я вже не беру до уваги батальйон) жінці не місце. А я вважаю, що я така ж громадянка своєї держави, як і чоловіки. І чому не може жінка робити речі, до яких у неї лежить душа і які їй під силу? Певний відсоток чоловіків зараз на диванах перед телевизором розводить демагогію, що жінці не варто там знаходитися. Я вважаю, варто, якщо єдиний критерій дрес-коду на війну - це холодний розум і гаряче серце. А я знаю, що озброєна цим на 100%, коли так болить душа за Україну. Я була в числі перших 100 добровольців, з яких створювався наш батальйон. Та група людей тоді ще не називалася «Айдаром», ми просто їхали на схід. Що нас чекає там, ми ще не знали. Ми їхали для участі в антитерористичній операції. Насправді, їхали туди всього на декілька тижнів. Приїхали і опинилися біля російського кордону, де вирувала справжня війна.

... Я зустрічала чоловіків, які відверто кажуть, що якби це вони воювали і

були в керівництві, то ця війна закінчилася б миттєво, але ж у них, мовляв, робота, сім'я, діти. Ще коли все починалося, були люди, які заявляли, що це нас не стосується, нехай розбираються там між собою жителі Донбасу, Луганська. До нас це відношення не має. А я вважаю, що в перших рядах на війну повинні йти добровольці. Чому? Тому що люди, які воюють за ідею, завжди перемагають тих, хто воює за гроші. Це - аксіома. Та й жили ми не деінде,

Аліна Демченко вшановує пам'ять героїв, які загинули за рідну землю 70 років тому, свято вірячи, що Україна переможе і сьогодні

а в самому Щасті.

... Коли наш командир батальйону, якого ми всі називаємо батею (бо він справді як батько), відправляє нас у бій, ми дивимося йому в очі і бачимо стільки болу, що вистачить, здається, на все людство. Перший раз, коли був бій у Новосвітлівці, ми від'їхали за 3 км від бази для виконання важливого завдання... і повернулися, то батя стояв біля воріт і зустрічав нас із таким сяючим поглядом, що то й було, мабуть, щастя. Можна сказати: це та людина, яка б віддала життя за кожного з нас. Коли брали Щастя, танки йшли за піхотою, а батя йшов перший. Він просто по-іншому не може. Коли він поруч, це завжди надійність, нічого не страшно. А коли йдеш із якимось

іншим командиром, то є сумніви, зринають такі моменти, з якими свідомо борешся: а раптом він (той командир) не витягне командування, а ми ж ідемо на смерть... З батею, навіть коли йдеш на смерть, хочеться туди йти.

... Маму я поставила перед фактом, подзвонила їй з російського кордону: «Мам, я в Луганську, але говорити не можу». Мама була в шоковому стані. Я дзвонила дуже рідко, раз на тиждень, а то й на два. Насправді, мені було її шкода. Я ненавиділа себе щоразу, бо дуже часто говорили по телевизору, що батальйон «Айдар» розгромили, я не завжди могла подзвонити, нас на Щасті теж бомбили, вишки всі підірвали, зв'язку взагалі не було. А по телевизору знову: батальйон «Айдар» розгромили. І вдома істерики в мамі, в бабусі. Намагаєшся знайти можливість подзвонити - і не можеш. Але потім дзвониш і заспокоюєш. Мама звикла, що я телефоную рідко...

... Айдарівці - героїчні люди, нас зламати нереально. І фізично, і психологічно ми дуже стійкі. У нас був хлопець Олег, йому мають присвоїти звання Героя України посмертно. Він підірвався на гранаті в бою: коли його хотіли взяти в полон, забрав з собою ще декількох сепаративістів. А вцілілі вороги взяли його телефон, набрали сина і сказали: «Гордися своїм батьком, синок, він у тебе герой». Так, герої не вмирають!

Не віриться, що ця вродлива дівчина з чарівною посмішкою пройшла через страхіття військових дій, пізнала смерть бойових побратимів, поранення коханого, теж добровольця. І після короткого відпочинку - планує знову на схід, на війну. Навіщо це їй - красуні, майбутній актрисі?! Бо вона, Аліна Демченко, - патріотка і дуже любить свою Україну.